

**Grygarová, K., Překážkové dráhy v tělocvičně. Diplomová práce. Praha: UK
PedF 2009**

Posudek oponenta: doc. PhDr. Jiří Hrabinec, CSc.

Autorka zpracovala téma na 74 stranách plus přílohy, za použití 29 uvedených literárních a jiných zdrojů a přiložila také DVD.

Téma je zajímavé. Orientaci v textu bohužel znesnadňuje absence čísel stránek v obsahu /s.6/. Po krátkém úvodu následuje „teoretická část“, u níž není jasno, s jakým cílem je koncipována a zpracována. jaký problém má pomoci řešit. Formulace cílů jsou až v „praktické části“ /s. 42/, což autorce zřejmě způsobilo potíže ve výběru témat, která potřebuje k analýze problému.

Teoretická část pak působí spíše jen jako nepromyšlený souhrn informací, který sice s tématem více či méně souvisí, ale není faktickou teoreticko-empirickou analýzou řešeného problému. Některé pasáže jsou částečně či úplně irrelevantní /např. vývoj v prenatálním, kojeneckém a batolecím období, s.9-21/. Jakou funkci zde plní kap.1.2 /s.21/ o pohybovém ústrojí a jeho obecné a velmi povrchní dělení v kap. 1.2.1 /s.22/? - Nebylo by vhodnější se zaměřit např. na charakteristiku anatomického a fyziologického vývoje pohybového ústrojí ve sledovaném věku? Co autorka vyvozuje z kap. 1.3 o RVP /s.24/? Jsou to pouhé výčty bez konkrétního vztahu k řešenému tématu. K čemu je kap. 1.4 Ortopedické vady /s.28/? Ty se snad překážkovou dráhou odstraňují? Velké rozpaky budí kap. 2.1 /s.32/ Historie her obsažená v osmi rozvitých větách /??/? atd.

Teoretická část tedy obsahuje desítky stran zbytečných informací, které příliš nepomáhají řešit zvolený problém.

„Praktická část“ začíná na s. 42 formulací dílčích cílů, chybí mi však cíl celkový – co chce autorka v práci zjistit, vytvořit, ověřit apod.? V hypotézách na téže straně není možné formulovat zároveň předpoklad a ještě klást otázku – jak chce pak autorka prokázat platnost hypotézy, když se obě části mohou lišit? /H 1, H 3, H4/. Bylo možné formulovat hypotézu i na dílčí cíl 5?

Kombinaci použitých metod /s.43/ pozorování, rozhovor, dotazování a pedagogický experiment považují za pozitivum práce.

Výzkum proběhl na 11 MŠ v Praze 7, zúčastnilo se jej 30 učitelek, 510 dětí. Autorčinu vlastní překážkovou dráhu hodnotilo 6 učitelek a 17 dětí. Výzkum vyžadoval jistě od diplomantky značné úsilí a obětavost.

Výsledky jsou prezentovány dle jednotlivých metod, kterými byly získány. Jsou zpracovány v tabulkách. K čemu však slouží celkové součty náradí a pomůcek /tab.3 a 4 na s.46/, když mezi jednotlivými MŠ jsou jistě rozdíly? Jak jsou míněny součty v tab. 5-9 /s.49-50/? Z kolika MŠ a z kolika použití překážkových drah jsou tato čísla? Proč tabulky neobsahují alespoň procenta, když s nimi autorka v textu pracuje?

Co diplomantka vyvodila při rozhovoru s učitelkami z údajů o délce praxe a jejich vzdělání ve vztahu k překážkovým drahám /tab.12, 13/? Co se týká experimentu s vlastní navrženou překážkovou dráhou, je zajímavý, jak návrh, tak realizace, včetně zvoleného způsobu hodnocení dětmi.

Diskuse /s.66/ je zaměřena na rozbor plnění jednotlivých dílčích cílů, vztah k hypotézám je však většinou opomenut. „Závěr“ /s.70/ je spíše jen souhrnem a slohovým útvarem. Není formulován jako skutečné Závěry, tj. konkrétní a jasně formulované poznatky, k nimž autorka dospěla.

Celkově lze říci, že práce trpí značnými nedostatky jak teoretickými, tak metodologickými i formálními, které mohou být i důsledkem nedostatečné spolupráce s vedoucím práce. Jako pozitivum však je třeba uznat autorčinu zaujatost pro práci s dětmi a vzhledem k velikosti vzorku i časovou náročnost odvedené práce.

Přes výše uvedené výhrady práci doporučuji k obhajobě.

Hodnocení:

“V Praze 12.1.2010

Jiří Hrabinec